

Prima instanță: judecătoria Cahul (jud. I. Cotea)

Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (jud.G. Vavrin, T. Dimitriadi, I. Dănăilă)

ÎNCHEIERE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului

Judecătorii:

Tatiana Vieru

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Cristina Cravcenco împotriva deciziei din 26 noiembrie 2015 a Curții de Apel Cahul, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Cristina Cravcenco împotriva Consiliului Orășenesc Cahul, Primăria orașului Cahul cu privire la asigurarea cu spațiu locativ, atribuirea lotului de teren pentru construcție și repararea prejudiciului moral,

c o n s t a t ă :

La data de 10 februarie 2015, Cristina Cravcenco s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Orășenesc Cahul, Primăria orașului Cahul solicitând obligarea administrației publice locale să-i acorde spațiu locativ familiei sale compuse din două persoane în conformitate cu prevederile legislației, sau acordarea terenului pentru construcția casei individuale de locuit în temeiul cererii menționate, sau achitarea contravalorii spațiului locativ ce i se cuvine și încasarea prejudiciului moral în mărime de 100000 lei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că prin ordinul P-5 nr. 175 ef din 27 decembrie 2005, a fost angajată în cadrul Penitenciarului nr. 5 Cahul a Departamentul Instituțiilor Penitenciare al Minsiterului Justiției al RM, în funcție de santinelă al serviciului pază și escortă.

Menționează că, la data de 29 august 2007, prin dispoziția primarului nr. 302 cu privire la includerea în rînd pentru asigurarea cu spațiu locativ, a fost inclusă la evidență pentru asigurarea cu spațiu locativ în rîndul colaboratorilor sistemului penitenciar din data de 05 iulie 2007 sub nr. 8, componența familiei fiind de două persoane.

Concomitent specifică că, a fost inclusă în temeiul cererii sale din 07 februarie 2008 cu nr. 02/4-19-667 în rînd pentru atribuirea terenului pentru construcția casei individuale de locuit.

Sușține că, pentru a afla rezultatul examinării cererii sale și executării dispozițiilor primarului, adoptate în baza cererii sale, a solicitat de la Primăria or Cahul și de la Consiliul orășenesc Cahul să fie informată despre motivul neexecutării dispozițiilor în cauză, la care, prin răspunsul din 20 noiembrie 2014, recepționat la data de 09 decembrie 2014, a fost informată evaziv despre motivul neexecutării

dispoziției nr. 302 și asigurarea familiei sale cu spațiu locativ.

Prin hotărârea din 07 mai 2015 a judecătoriei Cahul s-a admis acțiunea și s-a obligat Consiliul Orășenesc Cahul, Primăria or. Cahul să o asigure pe Cristina Cravenco cu familia ei formată din două persoane cu spațiu locativ în termen de șase luni de la momentul intrării în vigoare a hotărârii în cauză; s-a respins cererea Cristinei Cravenco împotriva Consiliului Orășenesc Cahul, Primăriei or. Cahul privind atribuirea lotului de teren pentru construcție ori achitarea contravalorii spațiului locativ; s-a respins acțiunea Cristinei Cravenco împotriva Consiliului Orășenesc Cahul, Primăria or. Cahul cu privire la repararea prejudiciului moral.

Prin decizia din 26 noiembrie 2015 a Curții de Apel Cahul s-au admis apelurile declarate de Consiliului Orășenesc Cahul, Primăria or. Cahul și s-a casat hotărârea din 07 mai 2015 a judecătoriei Cahul, în partea admiterii pretenției cu privire la acordarea spațiului locativ, pronunțându-se în această parte o nouă hotărâre prin care s-a respins cererea Cristinei Cravenco împotriva Consiliului Orășenesc Cahul, Primăriei or. Cahul cu privire la acordarea spațiului locativ; în rest s-a menținut hotărârea din 07 mai 2015 a judecătoriei Cahul.

La data de 11 martie 2016 (conform sigiliului oficiului poștal (f.d.69)), Cristina Cravenco a declarat recurs împotriva deciziei din 26 noiembrie 2015 a Curții de Apel Cahul, solicitând casarea acesteia, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului s-a invocat că instanța de apel a interpretat eronat legea materială existentă în versiune originală care reglementează actualmente dreptul său la spațiu locativ prin art.32 al Legii cu privire la sistemul penitenciar nr. 1036 din 17 decembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial la data de 10 octombrie 2008.

Consideră că, invocarea de către instanța de apel a faptului că art. 32 al Legii cu privire la sistemul penitenciar nr. 1036 din 17 decembrie 1996, a fost abrogat, este irelevantă, or, conform Monitorului Oficial, art.32 este în vigoare.

În opinia sa, circumstanțele invocate de ea au fost omise de instanța de apel, iar decizia contestată este pasibilă anulării, or, în conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Cahul a fost adoptată la 26 noiembrie 2015, iar Cristina Cravenco a declarat recurs la data de 11 martie 2016(conform sigiliului oficiului poștal (f.d.69)).

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost expediată părților la data de 11 ianuarie 2016, conform scrisorii de însoțire (f.d.66), însă date despre recepționarea acesteia lipsesc. Conform poziției recurente, ultima a recepționat decizia integrală a instanței de apel la data de 12 ianuarie 2016.

În conformitate cu art. 112 alin.(3) Cod de procedură civilă, actul de procedură pentru care este stabilit un termen poate fi îndeplinit până la ora 24 a ultimei zile din termen. Dacă cererile de apel sau de recurs, documentele sau sumele bănești au fost predate la oficiul poștal sau la telegraf, sau prin alte mijloace de comunicație înainte de ora 24 din ultima zi a termenului, actul de procedură se consideră îndeplinit în termen.

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat de Cristina Cravenco la data 11 martie 2016, rezultând din prevederile art. 112 alin.(3) Cod de procedură civilă, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Cristina Cravenco, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Cristina Cravenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Cristina Cravenco, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se recunoaște inadmisibil recursul declarat de Cristina Cravenco împotriva deciziei din 26 noiembrie 2015 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală